

omtalte Isac Salomon, efter hvem Firmaet havde Navn, — en i mange Maader mærkelig Mand, et Handelsgeni, der fra omvandrende Sjakrer havde svunget sig op til at indtage en fremragende Stilling paa det danske Pengemarked, — „Salomon Goldkalb“, som Folkevittigheden havde døbt ham. Han havde haft en Snes Fuldskibe paa Søen, havde ejet Fabriker og vestindiske Plantager og havde ved sit Snille aabnet den danske Handel nyt Opland paa flere oversøiske Pladser. Under Jødeforfølgelsen i 1819 havde han da ogsaa været blandt dem, der led mest Overlast fra den københavnske Pøbels Side.

Det var ogsaa ham, der i sin Tid havde købt „Palæet“ og ladet det istandsætte med saa ødsel en Pragt. Lige saa uanfægtet af de Dydiges Forargelse som af Spotternes misundelige Forsøg paa at latterliggøre ham, var han ikke vegen tilbage for i sin hele Livsførelse at kappes med selve Aristokratiets Stormænd. Han lod sig køre gennem Byen med Fuldblods-Firspand og havde ved en bestemt, festlig Lejlighed haft to Lakajer staaende bag paa Karossen. Han gjorde sig til Beskytter for Videnskaben, stiftede Legater, aabnede sit Hus for Kunstnere, — og alt dette tiltrods for, at han var en lille, svag og skrutrygget Mand, der vel efterhaanden ved energisk Selvopdragelse havde erhvervet sig en Del Kundskaber men ingen Dannelse, og som bevisligt havde købt sin Kone for hundrede Rigsbankdaler af en fattig Jødeenke i Jylland, hos hvem han engang under sin Omflakken havde haft Logis.

Fra denne Mands Tid skrev sig ogsaa Forhallens orientalske Vaabensamling og de mange andre kostbare Snurrepibrier, hvorefter det salomonske Hjem endnu var fuldt, hele dette brogede og prangende Musæum, som hans Skibe havde hjembragt til ham fra alle Verdensdele, og som Sønnen — mere af Pietetsfølelse end fordi det tilfredsstillede hans personlige Smag — havde ladet henstaa i nogenlunde uforandret Skikkelse.

Philip Salomon havde i det hele kun arvet Forretnings-talentet og Arbejdsomheden efter sin Fader. Maaske bestod der dog ogsaa en indre Sammenhæng mellem dennes Vandreaar og den Glæde ved Naturen, der var Sønnen egen. Om Sommeren laa han længere paa Landet end de fleste andre af Børsens Folk; og i den øvrige Tid af Aaret kunde han om Søndagen, naar Vejret blot var taaleligt, køre ud med hele